ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce **K. P.**, zastoupeného Mgr. Annou Větrovskou, advokátkou se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 17, proti žalovanému **řediteli Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2005, č. j. 194/2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2006, č. j. 6 Ca 288/2005 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Zástupkyni žalobce advokátce Mgr. Anně Větrovské **se** odměna **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2005, č. j. 194/2005, ve věcech kázeňských, kterým žalovaný zrušil rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha ve věcech kázeňských ze dne 12. 12. 2003, č. j. 301/2003. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně uznal podle § 32 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky (dále jen služební zákon) žalobce vinným ze spáchání kázeňského přestupku, kterého se měl dopustit tím, že svým přístupem k plnění služebních povinností umožnil, aby se zajištěná cizinka A. O. dostala do ohrožení života, neboť si přivodila otravu alkoholem, a dále mu podle § 33 písm.

b) služebního zákona uložil kázeňský trest snížení funkčního platu (platového tarifu) o 15 % na dobu 3 měsíců.

K výzvě soudu k zaplacení soudních poplatků požádal žalobce podáním ze dne 7. 11. 2005 o jejich osvobození.

Na výzvu soudu žalobce předložil vyplněný formulář „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků“ ze dne 6. 12. 2005, z něhož vyplynulo, že je zaměstnancem Policejního prezidia ČR, jeho průměrný měsíční čistý výdělek za třetí kalendářní čtvrtletí roku 2005 činil 23 788 Kč. Ve společném jmění manželů má rodinný dům postavený v roce 1896, dále vlastní osobní vůz zn. Ford Sierra, rok výroby 1989. Jeho manželka měla za zdaňovací období roku 2004 příjem z podnikatelské činnosti ve výši 119 000 Kč. Žalobce má vyživovací povinnost ke dvěma dětem žijícím s ním ve společné domácnosti. Za účelem koupě domu dluží 110 000 Kč R. a. s., z důvodu opravy domu pak dluží téže bance 60 000 Kč, otci 200 000 Kč a tchýni 150 000 Kč.

Usnesením ze dne 31. 1. 2006 (č. l. 29) městský soud žalobcovu žádost o osvobození od soudních poplatků zamítl. Uvedl, že žalobce nesplnil podmínky § 36 odst. 3 s. ř. s., neboť z předloženého potvrzení je zřejmé, že má dostatečný příjem, nehledě na jiný majetek, z kterého by mohl soudní poplatek ve výši 2000 Kč zaplatit, aniž by bylo ohroženo uspokojení nezbytných životních potřeb jeho a jeho rodiny. Co se týče žalobcových dluhů, jedná se o stavební půjčky na dům, které mu byly poskytnuty za účelem zvýšení jeho majetku, nikoli tedy k zajištění uspokojení nezbytných základních životních potřeb. Jako takové je tedy nebylo možno zohlednit.

Proti zamítavému usnesení městského soudu podal žalobce (dále též stěžovatel) včas kasační stížnost. Uvedl, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění, soud nijak nespecifikoval, co považoval za „dostatečný příjem“ či „jiný majetek“. Nijak se dále nevypořádal s vyživovací povinností žalobce k jiným osobám ani s jeho náklady na denní dojíždění za zaměstnáním do Prahy. Lichou je pak úvaha soudu, že stavební půjčky vedly ke zvýšení žalobcova majetku. Náklady na bydlení v rodinném domě tvořené nutnou údržbou a stavebními úpravami jsou mnohonásobně vyšší než náklady na bydlení nájemců bytu. Zvýšení majetku nezbytnými úpravami nikoliv nového domu je jen zdánlivé. Dům je užíván k bydlení žalobcovy rodiny a není pronajímán třetím osobám. Neprodukuje tak žádné majetkové výnosy a naopak vytváří zvýšené náklady. Soud dále nezohlednil skutečnost, že žalobce má jakožto státní zaměstnanec (policista ve služebním poměru) zákonem omezenou možnost dosahovat dalšího výdělku samostatnou výdělečnou činností. Žalobce pak z nedostatku finančních prostředků byl v řízení před soudem zastoupen nikoli advokátem, ale toliko bezplatně obecným zmocněncem. Soud nezohlednil konkrétní majetkové a výdělkové poměry žalobce.

Dále namítl, že soud rozhodoval v nesprávném obsazení. Žaloba byla přidělena senátu 2 Ca se sp. zn. 2 Ca 19/2005, předseda tohoto senátu Mgr. Jiří Tichý pak žalobci zaslal výzvu k vyplnění a předložení potvrzení o majetkových poměrech (č. l. 22). Vzápětí však bylo bez jakéhokoliv vysvětlení věci přidělena nová sp. zn. 6 Ca 288/2005, urgenci výzvy (č. l. 24) pak již žalobci zaslala předsedkyně senátu JUDr. Karla Cháberová. Je otázkou, zda složení senátu, který rozhodoval o napadeném usnesení odpovídalo rozvrhu práce či zda nebyl žalobce odňat zákonnému soudci.

Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a shledal kasační stížnost nedůvodnou.

V prvé řadě se však zabýval otázkou správného označení žalovaného. V žalobě ze dne 27. 9. 2005 žalobce jako žalovaného označil „Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie“, domáhal se však zrušení rozhodnutí „ředitele Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie“. V daném případě se jedná o věc služebního poměru příslušníka Policie České republiky. Jak plyne z § 2 odst. 2, § 30, § 122, § 124, ale i z dalších ustanovení služebního zákona, je ve věcech služebního poměru, a tedy i ve věcech služební kázně, správním orgánem nikoli sama policie, nýbrž jednotliví služební funkcionáři (srov. č. 1014/2007 Sb. NSS). V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu publikované pod č. 534/2005 Sb. NSS). Konkrétně se jedná o § 69 s. ř. s., podle něhož je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Takovým orgánem je v daném případě ředitel Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie. Tento závěr ostatně bez pochyb vyplývá i z vlastního obsahu žaloby. Protože podle výše uvedeného usnesení rozšířeného senátu „*je věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce*“, nevyzýval kasační soud žalobce k určení správné osoby žalovaného, ale sám skutečného žalovaného označil v záhlaví tohoto rozsudku.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou zmatečností řízení před městským soudem z důvodu nesprávného obsazení soudu a neshledal tuto otázku důvodem pro zrušení napadeného usnesení.

Podle § 31 odst. 1 s. ř. s. rozhoduje krajský soud ve věcech správního soudnictví, nestanoví-li zákon jinak, ve specializovaných senátech složených z předsedy a dvou soudců. V odstavci 2 citovaného ustanovení jsou pak vyjmenovány věci, v nichž rozhoduje specializovaný samosoudce; mimo jiné jsou zde uvedeny věci přestupků.

Teorie správního práva setrvává na členění jednotlivých typů deliktů vycházejícím z klasifikačních hledisek vyvozených z pozitivního práva, jimiž jsou zejména subjekt deliktu a jeho postavení, charakter porušovaných povinností, zavinění, a účel a zaměření ukládaných sankcí (k tomu srov. např. D. Hendrych a kol.: Správní právo, Obecná část, 6. vydání, C. H. Beck, 2006, str. 423 a násl.; P. Průcha: Správní právo, Obecná část, 7. doplněné a aktualizované vydání, Masarykova univerzita a Doplněk, 2007, str. 386; P. Mates a kol.: Základy správního práva trestního, 3. vydání, C. H. Beck, 2002, str. 10). Podle těchto kritérií pak nutno mezi jinými odlišit též přestupky a správní disciplinární (či kázeňské) delikty. Přestupek je v § 2 odst. 1 zákona České národní rady č. 200/1990 Sb., o přestupcích, definován jako „zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin“. Jako správní disciplinární delikt je pak teorií označován delikt fyzické osoby, která je ve zvláštním

právním vztahu k určité instituci (státní, profesní či jiné), se zvláštními právy a povinnostmi vyplývajícími právě z tohoto služebního, zaměstnaneckého, členského, resp. jinak specificky označeného vztahu. Odlišnost zde tkví zejména ve specialitě subjektu deliktu, kterým může být pouze osoba příslušející k dané instituci, a dále v objektu deliktu, jímž je disciplína, tedy právem stanovený závazný řád, kázeň, pořádek uvnitř instituce.

V dané věci je předmětem soudního přezkumu rozhodnutí služebního funkcionáře, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve věcech kázeňských. Tímto rozhodnutím byl žalobce podle § 32 odst. 1 služebního zákona uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku, a to za zaviněné porušení základních povinností podle § 28 odst. 1 písm. a) služebního zákona.

Podle § 32 odst. 1 služebního zákona je kázeňským přestupkem zaviněné porušení základních povinností policisty, pokud nejde o trestný čin. Podle odstavce 2 téhož ustanovení se jako kázeňský přestupek vyřizuje též jednání policisty, které má znaky přestupku, pokud to stanoví zvláštní předpis.

Ačkoli je tedy s policistou o obou typech správních deliktů vedeno obdobné řízení, nic to nemění na jejich hmotněprávní podstatě. Posouzení, zda v případném soudním přezkumu bude rozhodovat samosoudce nebo senát, pak závisí právě na povaze spáchaného deliktu. V daném případě byl žalobce původním rozhodnutím uznán vinným za zaviněné porušení základních povinností podle § 28 odst. 1 písm. a) služebního zákona. Podle tohoto ustanovení je policista povinen plnit svědomitě a řádně úkoly uložené mu zákony a dalšími obecně závaznými právními předpisy; plnit svědomitě a řádně úkoly uložené mu rozkazy a pokyny služebních funkcionářů a nadřízených, s nimiž byl řádně seznámen. Z toho je zřejmé, že žalobce byl uznán vinným a potrestán za spáchání správního disciplinárního deliktu, nikoli za jednání, které má znaky přestupku. Věc tedy byla správně přidělena senátu.

Jak vyplynulo ze soudního spisu, byla věc původně zapsána pod sp. zn. 2 Ca 19/2005 a přidělena předsedovi senátu Mgr. Jiřímu Tichému jako samosoudci, který žalobce usnesením ze dne 10. 10. 2005 (č. l. 19) vyzval k zaplacení soudního poplatku a po vznesení žádosti o osvobození od soudních poplatků žalobcem ho přípisem ze dne 9. 11. 2005 vyzval k vyplnění formuláře „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků“.

Ve spisu se dále nachází referát dotčeného předsedy senátu (samosoudce) ze dne 7. 12. 2005 (č. l. 23), kterým sděluje kanceláři, že se jedná o věc senátní a nikoli o věc, o níž má rozhodovat samosoudce, jak byla omylem zapsána. Téhož dne pak byla věc podle platného rozvrhu práce přidělena šestému senátu a zapsána pod sp. zn. 6 Ca 288/2005. Tento senát pak ve věci dále jednal.

Nejvyšší správní soud shledal, že se v daném případě jednalo o omyl soudní kanceláře při poměrně komplikované otázce posouzení povahy dané věci a nikoli o ústavně zapovězené libovolné či účelové obsazení soudu *ad hoc*. Předmětné pochybení bylo včas, tedy ještě v době, kdy byly ze strany soudu činěny pouze základní úkony směřující ke splnění podmínek řízení, napraveno. Dlužno podotknout, že i ve věcech, v nichž rozhoduje senát, činí takové základní úkony předseda senátu samostatně.

Kasační soud tedy dospěl k závěru, že se v tomto ohledu nejednalo o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného usnesení, či která by způsobila zmatečnost řízení před soudem. Městský soud však pochybil v otázce komunikace se žalobcem. Nebylo totiž nic jednoduššího, než žalobci, kterému opravdu mohla celá situace připadat jako nezákonné přeobsazení soudu, nastalou situaci osvětlit a řádně mu sdělit důvody, které způsobily uvedenou změnu. Městský soud však naprosto nedostatečným způsobem - přípisem ze dne 14. 12. 2005 (č. l. 24) - žalobce pouze vyzval k vyplnění výše zmiňovaného formuláře k osvobození od soudních poplatků s tím, že tento má být předložen ke sp. zn. 6 Ca 288/2005.

Nad rámec stížních důvodů kasační soud dodává, že podle § 36 odst. 3 s. ř. s. rozhoduje o osvobození účastníka od soudních poplatků usnesením předseda senátu. Jestliže však o zamítnutí žalobcovy žádosti bylo rozhodnuto senátem, nejedná se ani v tomto případě o zmatečnost řízení před soudem, neboť žalobce tím nebyl nikterak zkrácen na svých subjektivních právech veřejnoprávního charakteru (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 5/2003 - 32, www.nssoud.cz). Skutečnost, že ve věci rozhodoval senát místo samosoudce ostatně není důvodem zmatečnosti ani v občanském soudním řízení [§ 229 odst. 1 písm. f) o. s. ř.] a není ani dovolacím důvodem v řízení trestním [§ 265b odst. 1 písm. a) tr. ř.].

Co se týče samotného přezkoumání kasační stížností napadeného usnesení, považuje Nejvyšší správní soud za nutné uvést, že individuální osvobození od soudních poplatků je procesní institut, jehož účelem je zejména ochrana účastníka, který se nachází v tíživých poměrech, před nepřiměřeně tvrdým dopadem zákona o soudních poplatcích, znemožňujícím ve svém důsledku právo každého na přístup k soudu, zaručené v čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Tento druh osvobození od soudních poplatků je zařazen v § 36 odst. 3 s. ř. s., v němž je kromě jiného uvedeno, že účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne.

Nejedná-li se tedy o případ uvedený ve větě druhé, soud (předseda senátu) při rozhodování podle tohoto ustanovení především porovnává na jedné straně výdělkové a další majetkové a sociální poměry dotyčného účastníka řízení včetně možnosti opatření si potřebných prostředků, na druhé straně pak výši soudního poplatku se zřetelem na případné další náklady spojené s předmětným řízením před soudem (dokazování, náklady právního zastoupení, apod.) či povahu věci samé. Výsledkem této úvahy je pak závěr, zda účastníkovi je možné přiznat osvobození od soudních poplatků či nikoli.

V souzené věci žalobce poukázal na nepřezkoumatelnost usnesení městského soudu, spočívající v nedostatku důvodů. S tímto tvrzením však nelze souhlasit. Odůvodnění napadeného usnesení sice není příliš obsáhlé, avšak není možné je z tohoto důvodu považovat za nepřezkoumatelné. Naopak z něho lze vyčíst, že se soud, sice stručně, avšak dostatečně, zabýval všemi hledisky podstatnými pro rozhodnutí o žádosti o osvobození od soudních poplatků, přičemž prokazatelně vycházel z listinných podkladů předložených žalobcem. Zejména není pravdivé žalobcovo tvrzení, že se soud nevypořádal s jeho vyživovací povinností k dalším osobám, když tento výslovně uvedl, že zaplacením soudního poplatku nedojde k ohrožení uspokojení nezbytných životních potřeb nejen žalobce, nýbrž i jeho rodiny, z čehož je patrné, že tuto otázku bral v potaz. Žalobce přitom ve své žádosti ani v předloženém formuláři nijak nespecifikoval, že by rozsah

jeho vyživovací povinnosti k jeho dětem přesahoval běžný rámec. Stejně tak z jím předložených podkladů nevyplývá, že by žalobci vznikaly nadměrné či mimořádné výdaje kvůli dopravě do zaměstnání. V této souvislosti nutno připomenout, že povinnost doložit nedostatek prostředků je jednoznačně na účastníkovi řízení, který se domáhá osvobození od soudních poplatků (§ 36 odst. 3 s. ř. s.). Pokud účastník tuto povinnost nesplní, soud výdělkové a majetkové možnosti sám z úřední povinnosti nezjišťuje (srov. č. 537/2005 Sb. NSS). Pokud tedy na mimořádnou výši předmětných výdajů žalobce v žádném z jím předložených dokladů nepoukázal, nebylo na soudu, aby např. z adresy sídla zaměstnavatele dovozoval, kolik kilometrů musí žalobce denně ujet na cestě za prací a jaké to pro něj konkrétně znamená výdaje. Plně postačilo, pokud soud vycházel z obvyklých výdajů na dopravné do zaměstnání dosahované běžným zaměstnancem.

Co se týče žalobcových půjček na koupi a opravu domu, lze se žalobcem souhlasit v tom, že pokud půjčky řeší bytovou situaci jednotlivce, jsou jejich splátky výdajem na uspokojení nezbytných životních potřeb v širším smyslu, nicméně pravdivý je i závěr soudu, že se po provedených opravách zvyšuje hodnota žalobcova majetku. Investováním předmětných finančních prostředků do opravy nemovitosti vskutku dojde ke zhodnocení majetku, narozdíl od situace, kdy by žalobce půjčky použil ke krátkodobé spotřebě. V daném případě nelze výši žalobcových dluhů považovat vzhledem k účelu půjček za nijak neobvyklou, a to zejména ve vztahu k běžné výši splátek jistiny a úroku odpovídající výši dluhu. Žalobce přitom ani netvrdil mimořádnou splatnost některé z půjček či neobvyklou výši některé z pravidelných splátek.

K tomu lze dodat, že dům sice dle tvrzení žalobce neprodukuje majetkové výnosy ve formě příjmů z nájemného, nicméně sám o sobě je nezanedbatelnou majetkovou hodnotou, ke které je nutno při rozhodování o osvobození od soudních poplatků přihlížet (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2004. č. j. 6 Ads 44/2003 - 63, www.nssoud.cz). Tak také městský soud učinil, když poukazem na „jiný majetek“ měl zcela zjevně na mysli žalobcem ve formuláři uvedený dům a automobil.

Jednostranný žalobcův závěr o tom, že vlastník rodinného domku má mnohonásobně vyšší náklady na bydlení nežli nájemce bytu není ničím podložen (pomine-li se problematika regulovaného nájemného) a zejména přehlíží skutečnost, že vlastník bydlící v dané nemovitosti nemusí platit tržní nájemné, v němž je zpravidla zahrnuta i poměrná částka na budoucí opravy – v tom pak spočívá základní ekonomický přínos vlastnictví nemovitosti způsobilé k bydlení, jenž je pak dále možno zvyšovat např. cestou žalobcem zmiňovaného pronajímání.

Kasační soud se pak neztotožnil ani s námitkou, že soud nezohlednil zákonem omezenou možnost žalobce dosahovat dalšího výdělku samostatnou výdělečnou činností, když jakožto policista ve služebním poměru nemůže podnikat a musí vystačit s nevysokým příjmem policisty. Možnost opatřit si další finanční prostředky totiž nesouvisí ani tak se schopností konkrétního jedince dosáhnout svou činností dostatečných finančních zdrojů, nebo např. se zákonným omezením možnosti přivýdělku pro určité skupiny zaměstnanců (které je navíc obvykle – a i v daném případě – kompenzováno), jako spíše s existencí objektivních mimovolních skutečností, znemožňujících konkrétní osobě opatření si předmětných finančních prostředků, zde se jedná např. o zdravotní postižení, sníženou soběstačnost či zákonný zákaz vydávání povolení k zaměstnání cizinci (§ 99 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti). Pakliže se žalobce domnívá, jak plyne z kasační stížnosti, že by podnikáním dosahoval vyššího výdělku než na jeho současné pozici,

nic mu přece nebrání v tom, aby služební poměr ukončil a věnoval se činnosti pro něj finančně výhodnější. Lze jen podotknout, že podle § 152 odst. 2 služebního zákona nebyla s účinností do 31. 12. 2006 další výdělečná činnost policisty striktně zakázána, nýbrž byla vázána na souhlas služebního funkcionáře. Od 1. 1. 2007 pak činnosti, na něž se nevztahuje omezení výkonu jiné výdělečné činnosti než služby, stanoví interní akt vydaný ředitelem bezpečnostního sboru (§ 48 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů).

Nejvyšší správní soud na základě tvrzení žalobce v jím vyplněném „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků“ ze dne 6. 12. 2005 uzavřel, že poměry žalobce nelze hodnotit jako tíživé. I z pohledu kasačního soudu je žalobce - právě s ohledem na jeho celkové poměry – reálně schopen bez výraznějšího dopadu na životní úroveň jeho i rodiny předmětnou poplatkovou povinnost splnit. Závěr městského soudu o dostatečnosti žalobcova příjmu (nehledě na jeho jiný majetek) ve vztahu k uvažované výši soudního poplatku v této věci (2000 Kč), tedy jinými slovy závěr, že příjmy a výdaje žalobce a jeho rodiny nebrání uplatnění jeho práva na soudní ochranu a neodůvodňují tak přiznání osvobození od soudních poplatků, byl správný.

Nejvyšší správní soud tedy shledal stěžovatelovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Podle § 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s. zástupci stěžovatele, jež mu byl soudem ustanoven, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci soud ustanovené zástupkyni odměnu za zastupování nepřiznal, neboť z obsahu soudního spisu vyplývá, že žádný úkon právní služby, za který odměna náleží (§ 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), nevykonala. Vůči soudu zůstala nečinná, žádným způsobem pak nedoložila (a ostatně ani netvrdila), že proběhla první porada s klientem, která je v rámci právního úkonu převzetí a příprava zastoupení předpokládána ustanovením § 11 odst. 1 písm. b) zmiňované vyhlášky.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2007

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu